

Stupidní větvičky

Asi budu cholerik. Jsou totiž věci, které mě fakt dokážou naštvat. A společná práce na zahradě mezi ně patří v první řadě! Až do dneška jsem si myslel, že neexistuje stupidnější činnost než nekonečné jarní sbírání větviček. Ale existuje!

„K čemu to je? To je vyloženě maření času, vždyť zafouká vítr a spadnou na zem další větvičky,“ rozčilují se marně, zatímco celá rodinka tiše sbírá stupidní větvičky na zahradě naší chaty. „Dobře víš, že jakmile vyrostě tráva, už to sesbírat nepůjde...“ „No a co? Nebudou aspoň vidět a ty budeš mít konečně klid!“ odseknu naštvane, přestože vím, že tím nahrávám tátovi na smeč. „Stejně dobře taky víš, že to ne sbíráš kvůli mému klidu, ale proto, abys, až se tu budeš v červnu prohánět se sekačkou, zase nezrušil její motor,“ odpovídá táta nezvykle klidně a přívětivě. Asi si už na mě každoroční nadávání zvykl. Taky mamka s bráčkama mlčí. Super, takže nejen že mě nikdo nepodpoří v mé revoltě, ale navíc mi svým uvědomělým mlčením

A nemohl by si to ten strom po sobě uklidit sám?

dávají najevo, jak jsou lepší než já. A to mě popouzí k dalším nekonečným filozofickým disputacím: „Měli jsme ty stromy dávno porazit a byl by pokoj...“

Po večeri mi rodina vysvětluje své tajemné mlčení při sbírání větviček. Prý mají zajímavý film na večer. Nestačil jsem zírat! Táta odpoledne schoval do rybízu kameru a já teď sleduju tu svoji naštvanou fasádu a slyším každou hloupou hlášku: „A nemohl by si to ten strom po sobě uklidit sám? Já po něm taky nechci, aby mi uklízel v pokoji... A vůbec! Že mu není trapně, když tu otravuje život druhým lidem tím, co z něj padá...“

Až do teď jsem myslel, že neexistuje stupidnější činnost, než sbírání větviček. Ale existuje! Poslouchání těch mých naštvaných hovadin musí být činnost pro ostatní ještě stupidnější. A že mi není trapně, otravovat život druhým lidem tím, co ze mě padá...

Štěpán Pospíšil, foto Zbyněk Pavienský

Ministranti & staří lidé

Co mi vrtá hlavou

Ahoj můj milý Tarsicii, u nás v kostele je hodně starých lidí. Pan farář říkal, že bychom si s nimi měli občas popovídat, pomoci jim nebo udělat radost, vždyť patří do naší farní rodiny. Zdají se mi ale často naštvaní a smutní a bohužel nevím, jak k nim najít cestu. Jak se s nimi začít bavit? A o čem? Nebyl by prosím u vás někdo v redakci, kdo by mi mohl pomoci? Díky!

Ondra, 14 let

Milý Ondro,

mile mě překvapil tvůj zájem o staré lidi. Je dobré, že sis jich všiml a že ti pohled do jejich tváří, někdy tak smutných a ustaraných, nedává pokoje. Už to je znamení, že jsi s nimi navázal vztah, který je projevem tvé úcty k starším bratrům a sestřám.

To první, co má v sobě člověk rozvíjet, když chce navázat kontakt s druhými je úcta, respekt a láska. Právě to ti pomůže přiblížit se ke starším lidem ještě víc, odvážit se je oslovit, i když ti někdy připadají naštvaní a smutní. Jejich smutek bývá projevem toho, že o ně nikdo nemá takový zájem, jaký by očekávali a jaký by si zasloužili. Potřebují s někým sdílet trampoty života, které jsou v jejich věku tak časté – nemoc, zklamání, starost o své nejbližší, ztráta víry v Boha u svých dětí, smrt manžela. To jsou události, které se hluboko vepsaly do jejich srdcí. Jestliže nemají nikoho, kdo by je vyslechl, uzavírají se do sebe a bezmocně hledí na ty, kteří mají kolem sebe lidi, se kterými si dobře rozumí.

Najdi si chvíli a popřemýšlej o tom, co bys jim mohl ve své mladosti nabídnout. Někdy stačí, když je slušně pozdravíš, usměješ se na ně, ukážeš jim, že si jich vážíš. A když se ti naskytne příležitost, že tě někdo ze seniorů osloví, nejen slušně odpověz, ale zeptej se: „Jak se vám daří? Jak vám mohu pomoci?“ A když je příležitost ještě vhodnější a poznáš,

že ten, koho jsi oslovil, má zájem o rozhovor s tebou, požádej, aby ti vyprávěl něco ze svého života. Staří lidé to dělají rádi, protože jim to pomáhá znovu vstoupit do svého dětství, mládí, radostí i bolesti a pomůže jim to nést břímě stáří a opuštěnosti. Nepodaří se ti to u každého, aby se ti takto otevřel a rozhořil se o svém životě. Ale už tvá výzva je pro tyto lidi nadějí, že má o ně někdo zájem, že je má rád, vážíš si jich a modlí se za ně. Každým takovým setkáním se obohateš o mnoho nových zkušeností a naplní se i na tobě Ježíšovo „kdo má, tomu bude dáno.“

Mons. Josef Socha, foto Zbyněk Pavienský

KJ 52

hip-hop s poselstvím evangelia

Příběh moderního misionáře bych vám chtěl vyprávět skrze život hip-hopového zpěváka, který si říká KJ-52.

Jonah Sorrentino, to je jeho skutečné jméno, vyrůstal v ghettu floridské Tamy. Nebyl nikdo, kdo by mu na tomto místě mluvil o Ježíši. Život bez Něj vypadal velmi prázdně, jak sám KJ vzpomíná: „Měl jsem v sobě přetlak vzteku, hořkosti a bolesti. Myslel jsem, že večírky, alkohol a podobné věci znamenají život.“ Pak se ale potkal s někým, kdo mu dokázal říct o evangeliu, a on uvěřil. „Kristus změnil můj život, zahladil moje jizvy, dal mému životu smysl. Děkuji Bohu za to, že jsem měl možnost už jako mladý si uvědomit, kdo je Kristus a co ode mě v mém životě žádá.“

Hip-hop jako misie

KJ si to, co objevil ve svém životě, nechtěl nechat pro sebe. Není mu jedno, že by v jeho okolí byla spousta mla-

dých lidí bez smyslu života, jak to zažil sám. Proto se rozhodl evangelium předat dál, ale jak? Jeho generaci se stala blízká hip-hopová kultura, kdy se na ulici na hip-hopovou hudbu tančí a zpívá. To jej natolik oslovilo, že se rozhodl evangelium převyprávět do této řeči, kterou jeho kamarádi

mluví. O tomto netradičním způsobu kázání řekl: „Snažím se lidem přinášet pravdu takovým způsobem, na který nejsou zvyklí. Takhle hodně lidí vyslechne evangelium a třeba o tom začnou přemýšlet. Snažím se dělat moderní podobenství a překvapit jimi lidi. Ti, kteří to poslouchají, by se měli začít ptát, o kom to mluvím, a měli by dostat jasnou odpověď: O Kristu Ježíši.“ Nezůstal však jen u psaní a zpívání písní, aby si užíval slávy. Slávu se rozhodl využít ke službě, a tak se nasadil pro práci s mládeží a pomáhá jí správně využívat volný čas.

Pro každého z nás může být inspirací, že je mnoho způsobů, jak můžeme svým kamarádům říci o narození a životě Pána Ježíše.

Možná nám k tomu může pomoci i tento netradiční příběh příchodu Pána Ježíše do života jednoho obyčejného kluka, který se jím ale nechal proměnit. Tak ať se nám to daří.

Pavel Šupol

Několik přeložených textů KJ 52 najdete na [hudba.signal.cz/titulky](http://www.kj52.com/)

<http://www.kj52.com/>

DELIRIOUS? – KINGDOM OF COMFORT

Nové album oblíbené křesťanské kapely Delirious? Kingdom of Comfort u nás vyjde přibližně v půlce dubna. Objednat si ho můžeš na www.gimel.cz, pořad o tomto albu poběží také na Rádiu 7 v pořadu Pohovka, info na www.radio7.cz. Na albu najdeš worshipové songy ve stylu Delirious?, jejich texty jsou také plné zamýšlení nad chudobou, kterou poznali při svých cestách po Indii a Africe. Poslech bude určitě stát za to!

Přijde duše do nebe. Svätý Petr se ptá na povolání.

„Doktor!“ praví duše hrdě a už se hrne dovnitř. „Moment, stát!“ povídá Svätý Petr. „Vy musíte vchodem pro dodavatele!“

Jede lord k druhému lordovi na návštěvu. Hostitel se ptá: „Nechtěl byste si vyjet na hon?“ Host odpoví: „Velmi rád.“

Lord mu půjčí kočár, dobrou pušku a 20 psů.

Když se host vrátí, zeptá se lord: „Jak jste si zastřílel?“

„Výborně. Máte ještě nějaké psy?“

